

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6100/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јованка Ђаковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ромео Зарупски, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1675/20 од 19.08.2020. године, у седници одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1675/20 од 19.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 249/15 од 04.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је прецизирани преиначени тужбени захтев тужиље према поднеску од 23.12.2019. године да су: „АА и ББ, обоје из ..., током трајања брачне заједнице стекли заједничку имовину, новчани износ од 11.232.959,00 динара, који износ представља приход који су тужила и тужени остварили у 2010. години обрадом пољопривредног земљишта које су закупили, а по основу уговора о закупу пољопривредног земљишта у државној својини број 320-11-12517/04-2009-06 од 25.03.2010. године, који уговор је тужени, као закупац, закључио са РС Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, те да се утврди да је удео тужиље у стицању заједничке имовине $\frac{1}{2}$ дела новчаног износа од 11.232.959,00 динара, што би тужени био дужан да призна и трпи те да се обавезе тужени да тужилји исплати износ од 5.616.479,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2010. године до исплате, а по основу сувласничког удела од $\frac{1}{2}$ у заједничкој имовини стеченој током трајања њихове брачне заједнице и да се обавезе тужени да тужилји накнади трошкове парничног поступка“. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 460.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 1675/20 од 19.08.2020. године, ставом првим изреке, жалбу одбио и потврдио пресуду Основног суда у Бачкој Паланци П 249/15 од 04.02.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су у браку биле почев од ... јуна 1979. године, када су се венчали, до септембра месеца 2010. године, када је њихова заједница живота престала. Тужбом од 27.10.2010. године, тужилца је тражила да суд утврди да заједничку имовину парничних странака представљају непокретности, пољопривредне машине, стока, возила, намештај, уређаји за домаћинство и пољопривредни усеви засејани током 2010. године на земљишту парничних странака и земљишту које су узели у закуп (кукуруз, меркантилна соја и бале сена), те да се утврди удео тужилце у стицању покретних и непокретних ствари, наведених у тужби, у идеалном делу од $\frac{1}{2}$. Током парнице, између парничних странака закључен је и оверен пред Основним судом у Новом Саду, Судска јединица у Бачу под бројем Ов.бр. 493/11 дана 11.04.2011. године, уговор о споразумној деоби заједничке брачне имовине, којим су парничне странке извршиле деобу непокретности и покретних ствари које су наведене у уговору, док су у односу на остале покретне ствари уговарачи – деобничари, навели да су сагласни да се све покретне ствари поделе на тај начин што ће сваки од њих задржати у искључиво право власништва све покретне ствари које тренутно поседују у својим некретнинама које је овом деобом добио у искључиво право власништва, односно на површинама некретнина које је овом деобом добио у право власништва. Поднеском од 10.05.2013. године, тужилца је преиначила тужбу тако што је тражила да суд утврди да су парничне странке током трајања брачне заједнице стекле заједничку имовину и то: пољопривредне усеве (меркантилна соја, меркантилни кукуруз и сено), новчана средства у износу од 700.000,00 динара добијена од Покрајинског секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство по решењу број 403-303/2010-183-6 од 09.12.2010. године, и стоку (свиње, прасад, овце и кокошке) те да утврди сувласнички удео тужилце на тим стварима у делу од $\frac{1}{2}$ и туженог обавезе да јој, на име његог удела у стицању тих ствари, исплати износ који је накнадним поднеском смањен на износ 5.616.479,00 динара са припадајућом каматом. Правноснажним делом пресуде првостепеног суда П 57536/10 од 16.09.2013. године, одбијен је тужбени захтев тужилце којим је тражила да суд утврди да заједничку имовину парничних странака чине новчана средства од 700.000,00 динара добијена по горе наведеном решењу Покрајинског секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство. Тужени је тужбени захтев тужилце оспорио истичући да су уговором од 09.04.2011. године, о споразумној деоби, парничне странке поделиле брачну тековину, како у погледу некретнина тако и покретних ствари. Тужилца није доказала да имовина која је предмет њеног тужбеног захтева, није била предмет уговора о споразумној деоби заједничке брачне имовине од 09.04.2011. године.

Врховни касациони суд налази да је код оваквог стања, правилно одбијен тужбени захтев тужиље за утврђење да новчани износ од 11.232.959,00 динара, а који представља приход остварен обрадом пољопривредног земљишта током 2010. године, представља заједничку имовину парничних странака, те да се тужени обавезе да јој исплати износ од 5.616.479,00 динара, са законском затезном каматом од 01.12.2010. године па до исплате, применом правила о терету доказивања прописаног у одредби члана 228 – 231. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 178. Породичног закона прописано је да се деоба заједничке имовине може вршити за време трајања брака и после његовог престанка.

Супружници могу закључити споразум о деоби заједничке имовине (споразумна деоба), јер је тако прописано одредбом члана 179. Породичног закона.

Сходно одредби члана 180. став 1. Породичног закона, ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба).

У конкретном случају, парничне странке су, у току ове парнице по тужби тужиље за утврђење и поделу брачне имовине, закључиле уговор којим су споразумно поделиле заједничку имовину, дана 09.04.2011. године, тако што је тим уговором обухваћена сва непокретна и покретна имовина парничних странака. То значи да се тај уговор односи и на приходе остварене обрадом пољопривредног земљишта током 2010. године. Тужиља која тврди да имовина која је предмет њене преиначене тужбе, није обухваћена споразумом парничних странака, била је дужна да то докаже, у смислу одредбе члана 228. Закона о парничном поступку, а она ту чињеницу није доказала. Ово посебно када се има у виду да су се парничне странке, уговором о деоби заједничке имовине, сагласиле да „ се све покретне ствари поделе на начин што ће сваки од њих задржати у искључиво власништво све покретне ствари које тренутно поседује у својим некретнинама које је овим уговором добио у искључиво власништво, односно на површинама некретнина које је овом деобом добио у право власништва“.

Неосновани су наводи ревизије тужиље да је другостепена пресуда заснована на „новим чињеницама које нису утврђене првостепеном пресудом“. Супротно томе, другостепени суд је прихватио закључак првостепеног суда да је уговором о споразумној деоби заједничке брачне имовине од 09.04.2011. године обухваћена целокупна, како непокретна тако и покретна имовина парничних странака, а да тужиља није доказала да имовина коју потражује овом тужбом није обухваћена наведеним уговором. Дакле, обе пресуде нижестепених судова засноване су на примени правила о терету доказивања а ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2 тог Закона, што овде није случај.

Неосновани су наводи ревизије тужиље да је другостепени суд био дужан да одржи расправу јер је „разлозима жалбе доведена у питање првостепена пресуда“. Супротно томе, одредбом члана 383. став 4. Закона о парничном поступку, прописано је да ће другостепени суд да закаже расправу и одлучи о жалби и захтевима странака када је у истој парници првостепена пресуда већ била укинута (што овде јесте случај), а побijана пресуда се заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању

или се у поступку пред првостепеним судом учињене битне повреде одредаба парничног поступка, а то овде није случај.

Наводима ревизије тужиље о томе да је суд био дужан да примени одредбу члана 103. и 109. Закона о облигационим односима и утврди да је ништаво располагање туженог пољопривредним земљиштем у државној својини у корист ВВ и ГГ, без сагласности тужиље, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде, имајући у виду да такав тужбени захтев није постављен, а у парничном поступку суд одлучује у границама захтева који су постављени у поступку, сходно одредби члана 3. став 1. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић